

Biskop i Nidaros
Herborg Oline Finnset

**Visitas Namsskogan, Røyrvik,
Nordli og Sørli sokn**
17. – 23. september 2018

Visitasforedrag
Søndag 23. september 2018

1 Innledning.

I hele programmet for bispevisitasen i Namsskogan, Lierne og Røyrvik/Raarvihken har *gleden* boblet fram:

- glede over å møtes og være sammen
- møter med mennesker som er glad i hjemstedet sitt
- møter med mennesker som er glade i kirka si
- mennesker som er glad for å være med og skape livskraftige lokalsamfunn:

Kjærligheten til bygda og lokalsamfunnene ligger i tykke lag over alle de samtalene, møtene, besøkene og gudstjenestene som vi har hatt sammen disse dagene.

Også for meg og de som har deltatt i følget mitt, prost i Namdal Roald Iversen og kirkefagsjef Inge Torset har det vært et sterkt inntrykk å bli tatt så godt imot, og at dere har vært så tydelige på at biskopens besøk har vært så viktig. Sånn er det for meg også: Vi kjenner på at vi hører sammen, og at vi har en felles oppgave i å bygge og styrke gode og levende lokalsamfunn.

Bispevisitasen er en gammel institusjon. I hundrevis av år har biskopene gjennomført disse systematiske besøkene i menighetene: og *sett* hvordan det står til med medarbeidere og menighet. Formålet med visitasene er å støtte, inspirere og veilede menigheter og ansatte, og synliggjøre kirkas nærvær i lokalsamfunnet. Visitasene er en del av biskopens kjernevirksomhet, og det viktigste biskopen gjør. Visitasen er en temperaturmåler på hvordan det står til lokalt. Den skal skape rom for å samtale om dagens situasjon om hvor og hvordan veien går videre for lokalmenighetene. Visitasen skal være med på å legge til rette for at kirka enda bedre kan fylle sin oppgave: å være en sammenheng hvor vi får del i Guds nåde og kjærlighet, tro og håp, frimodighet og glede.

Den første visitasen som jeg leder er i ferd med å gå inn for landing. I tre av de minste kommunene i Trøndelag fylke og Nidaros bispedømme. Helt nord og øst. Det går godt an å lese et signal ut av det: Denne siden av min virksomhet som biskop begynner her, i dette området. Hit er det viktig å komme. Nidaros bispedømme er ikke bare byen – men også alle bygder med sine særpreg.

Opp av bølgedalen

Bedriftsbesøk hører gjerne med på visitaser – så også denne gangen. Vi har vært innom flere bedrifter som går veldig bra, men hvor det ikke alltid har vært slik: DE er blitt nedlagt, men gode krefter har sammen har fått til en ny start. Det går bra, ja til dels går det så bra at man så vidt klarer å ta unna ordrer: ett skift, to skift – tre skift: Full produksjon der det var kroken på døra for ei stund sia. En arbeidsleder sa: Vi skulle bare ansette to nye, - men vi fikk så gode søkere at vi *måtte* bare ansette fire! Og arbeid blei det ikke problem med.

Og en annen viste oss dyre og spesialiserte maskiner og sa: Maskinene har ingen verdi: det er *menneskene som er verdien*: de som bruker dem – det er de som gjør at det vi produserer blir topp kvalitet: Det er *menneskene* som er den viktigste ressursen.

En tredje arbeidsleder fortalte om hvor viktig det var å forstå lokalsamfunnets og den enkeltes behov, slik at bygdas behov for kollektiv innsats i noen krevende situasjoner kunne bli fylt. Og alle som var i

posisjon til det, kunne bekrefte at jo: vi har lærlinger: skal bygdene leve må vi også sørge for at ungdom som i perioder strever med å finne plassen sin i arbeidslivet, og som helst vil ha praktisk arbeid får muligheten, og at de kan få oppleve seg selv som en viktig ressurs.

Å lykkes er for ungdom i dag blitt et personlig prosjekt. Å lykkes er ikke enkeltmenneskets ansvar, men kollektivets oppgave. Kollektivet er summen av én og én og vi og alle oss – samfunnet. Denne oppgaven er fellesskapets ansvar. Denne holdningen har vi også møtt igjen på skolene og hos ledelsen i kommunene.

Hjem

Gjennom gudstjenesten her i Røyrvik kirke i dag, og i Nordli, Sørli, Trones og Bjørhusdal, og på omsorgssentrene i Nordli og Røyrvik har jeg kunnet glede meg over deltakelse og engasjement, over ansatte og kirkegjengere som snakker fint om kirkebyggene sine - men også om å høre til. Om viktigheten av at kirka også er et hjem for oss. Kirkebyggene er generelt i god stand, det er alltid noe som bør ordnes – men slik de står, forteller de også om *kjærlighet*: til lokalsamfunnet og til kirka. Dette vitner også høye medlemstall og deltakertall om.

Tirsdag var vi også med på en sjelden hjemkomst: Da markerte vi at to kirkeklokker har funnet hjem: Den gamle klokka som hørte til i det gamle Bjørhusdal skolekapell er tilbakeført dit, etter å ha fungert som klokke i kapellet like ved i 49 år. Nå har Bjørhusdal kapell klokke i passende størrelse, den ble innviet tirsdag, etter en stor innsats fra historielaget i godt samarbeid med Namsskogan kommune og kirkelige fellesråd.

Respekt

En visitas er et stort prosjekt; planlegginga begynner lang tid på forhånd, og det er mange som på ulikt vis har vært med på planlegging og forberedelse, informert, vært vertskap der vi har kommet på besøk, dekket bord og laget mat. Tusen takk til dere alle som har vært med å gjøre visitasen til et sammenhengende høydepunkt og en stor inspirasjon også for oss!

Noen har også fortalt om barndomsminner fra tidligere visitaser: ei kveldsbønn som ei lita jente fikk lov til å si fram mens alle hørte på, eller at det var passelig *skummelt* med denne biskopen. Når øvrigheta kom på besøk, var det alvor! Det er fremdeles alvor – men forhåpentligvis ikke på en sånn måte.

Respekt er også en *verdi*. Det å ha respekt for hverandre i lokalsamfunnene våre er viktig. I det rommes også anerkjennelse av at vi er *forskjellige* – og at vi trenger dette mangfoldet. Langs våre stier har alltid flere folk ferdes: her i grenseland. Her kan en og samme person både være svensk, samisk og norsk samtidig.

Nå er det innbyggere fra land lenger borte fra som trenger trygghet og et nytt sted å bo. Jeg noterer meg at kommunene arbeider målbevisst med å skape gode forhold for nye deltakere i lokalsamfunnene; barn og unge, kvinner og menn. Språkopplæring, bolig, arbeid og et sted å høre til er viktige komponenter om de skal slå rot og bli: jeg hører om kommuner som godt kunne tenkt seg å fortsette å ta imot flyktninger og asylsøkere. Det er gledelig å merke at gjestfrihet ikke stopper ved landegrensen. Slik er lokalsamfunnene her forbilder i ei tid hvor storsamfunnet er mer opptatt av å bygge murer enn av å åpne dører.

Lokalsamfunnene i Lierne, Namsskogan og Røyrvik har også et særpreg ved at de er *små*. Små bygder, små kommuner – i folketall. Lange avstander og nærheten til fjell og villmark skaper andre utfordringer enn en gjennomsnitts norsk kommune har. Blir disse utfordringene møtt med respekt av storsamfunnet? Er kommunikasjonen mellom storsamfunnet og de små kommunene preget av respekt og forståelse for livsvilkårene som er annerledes enn i tettbygde strøk? Blir særpreget verdsatt?

«Magiske øyeblikk»

Alle bygder med respekt for seg selv har sin egen *sang*. Og de er blitt sunget i fellesskap eller framført! Særlig rørende har det vært å være publikum på skolebesøk, hvor alle elevene er orkester og kor og synger *sin* lokale sang – av full hals. Tekstene *sitter* - og jeg har en sterk fornemmelse av at de sitter ikke bare i hodet, men også i hjertet. De beskriver bygdenes egenart og livsfølelse. Når vi synger dem, plasserer vi også oss selv og våre liv inn i det sangene beskriver.

I skolens sang til Røyrvik sang barn og unge om å *lete etter magiske øyeblikk*. Disse dagene har vi ikke trengt å lete etter dem; de har kommet til oss: gjennom å delta i fellesskap og vennskap i alle aldersgrupper. I gode fellesskap mennesker imellom, når vi er sammen og kaster skotthyll, i leken eller i det å møtes over kaffebordet, eller minnes det som har vært, oppstår de magiske øyeblikk. Det er viktig å skape de gode møteplassene. Gode fellesskap er livsviktig!

Sør-samisk kirkeliv

Saemien Åålmege, Sør-samisk menighet, har medlemmer i alle kommuner i Nidaros bispedømme. Sør-samisk kirkeliv er derfor alltid et tema når biskopen i Nidaros er på visitas.

I dette området er det særlig aktuelt: Ca 20% av Røyrvik kommunes befolkning har sørsamisk tilhørighet. Det gjør Røyrvik kommune/Raarvihken tjilte til kommunen med høyest andel av sørsamisk befolkning. Også derfor var det naturlig å ha en orientering om sørsamisk kirkeliv som en del av Røyrvik-dagen fredag; det ble en nyttig samtale for deltakerne. Jeg merker meg også Røyrvik kommunes åpenhet på samarbeid om språkressurser og kompetanse.

Stortinget oppnevnte i juni en Sannhets- og forsoningskomisjon som skal granske fornorskingspolitikk og urett overfor samer, kvener og norskfinner. Denne kommisjonen har nylig hatt sitt første møte, og vi vet foreløpig ikke noe om hvordan de vil legge opp sitt arbeid. Jeg har forventninger om at også vi vil komme i kontakt med kommisjonens arbeid, og at det vil gi oss mulighet til å arbeide med den vonde historien. Jeg håper at vi også kan få muligheten til å oppdage rikdom og bortgjemte skatter: Når vi forteller og lytter til hverandres historier, kan det skje noe nytt. I Nidaros er vi særlig glade for å få del i denne rikdommen: vi har for eksempel fått innblikk i teologiske perspektiver som vi aldri hadde fått uten samarbeidet med samisk kirkeliv.

2 Rapporten og visitasfokus.

Til visitasen er det utarbeidet lokale rapporter om menighetenes virksomhet og rammevilkår. Sokneprestene Ole Dahle og Martin Ottosson har i samråd med menighetsrådene ført i pennen visitasberetninger for den kirkelige virksomheten i soknene. Kirkevergene Karin

Nordstad og Geir Arne Bergli har skrevet fellesrådenes etatsrapporter om kirker og kirkegårder og de lokale rammevilkår. Prost Roald Iversen har koordinert arbeidet med å forberede visitasen. Tusen takk til dere!

De lokale rapportene har vært utgangspunkt for arbeidet under visitasen. Rapportene vil være en del av visitasprotokollen, og slik være en noe av grunnlaget for oppfølging etter visitasen. Rapportene har vært utgangspunkt for samtalene i rådene. Visitasens rapporter og program vil følge visitasprotokollen.

3 Møte med menighetsrådene

I møte med rådene vil jeg innledningsvis uttrykke en stor takk for de enkelte rådsmedlemmers engasjement for kirka i lokalsamfunnet sitt. Et av de sterke inntrykkene fra denne visitasen er nettopp den store kjærligheten til kirka og hjembygda som jeg har møtt hver eneste dag og i alle møter. Her er det mange som tar tak, og her er det mange som er villige til å ta sin tørn for at «bygda og kirka vår» skal skinne. Dere har fortalt om hvordan dere sa ja da dere ble spurt om å stille til valg, om at dere har gjort en viktig innsats og latt dere engasjere - både gjennom én og flere valgperioder. Takk for innsats og trofasthet!

Om noen måneder skal dere starte arbeidet med å forberede neste års kirkevalg. Takk til dere som da gir stafettpinnen videre og takk til dere som velger å ta gjenvalg og stille seg til disposisjon for nye år. Kontinuitet og fornyelse er et godt grunnlag for å videreføre kirkelig nærvær som både har røtter og vinger.

Rådernes arbeid, engasjement og utfordringer er beskrevet i visitasens rapporter og gir refleksjoner om det å være kirke helt i nord og øst i bispedømmet. For detaljer henviser vi til rapportene.

Fra rapportene og fra møtene med menighetsrådene ønsker jeg å stanse ved noen temaer:

- Igjen : Kjærligheten til kirkene er sterk og det lokale engasjementet trofast. Kirkene er en del av folkets og bygdas liv. Kirkene er «kjerka vårres» - et sted å høre til og høre hjemme. Ingen utfordringer og endringer må svekke det lokale nærvær og fokus.
- Både rapportene og visitasen gjenspeiler et gudstjenesteliv med en klar folkekirkelig profil. Mens oppslutningen om de ordinære gudstjenestene over tid har vært synkende, er det stor oppslutning om kirkelige handlinger og om de gudstjenestene som har befestet seg som viktige tradisjonsgudstjenester. Dåp, konfirmasjon og begravelse favner nesten alle. Konfirmantjubileum, lysmesser og allehelgensgudstjenester samler mange.

Her vil jeg oppfordre prost, sokneprester, menighetsråd og kirkeverger til å legge til rette for en kontinuerlig gudstjenestesamtale. Denne samtalen må handle både om gudstjenestens innhold, sted, form og rytme. Hva er de viktige dagene? Hvor er de gode stedene? Hvem kan være de gode samarbeidspartene? I et samisk kjerneområde hvor friluftslivet står sterkt, vil det være naturlig å tenke friluftsgudstjenester og setermesser som en del av gudstjenesterytmen. Når Saniteten eller jeger og fisk er medarrangør, utvides eierskapet til gudstjenesten. En gudstjeneste som feires i et

gårdstun eller i en heim, blir automatisk annerledes og nærere. Her vil jeg utfordre alle til å tenke kreativt og prøve ut gode ideer.

- Mens vi registrerer synkende oppslutning om dåp og konfirmasjon på landsbasis, er oppslutningen her god og stabil. I konfirmanttiden kan det være krevende å gi et godt tilbud i et område med både store avstander og mange konkurrerende aktivitetstilbud. En konsentrasjon av konfirmanttida med tilbud av leir eller utvidede helgesamlinger, kan være en vei å gå. Her finnes det gode erfaringer i andre deler av prostiet med lignende utfordringer.
- I beretningen fra soknepresten i Lierne og Røyrvik er det verdt å legge merke til hvordan de norske gravferdsskikkene oppleves med svenske øyne. Som gudstjenester ved livets slutt, har gravferdene stor oppslutning, og kan sees på som en måte å vise avdøde og dennes familie respekt og kjærlighet. Dette er fellesskapets måte å ta avskjed på: vi hører sammen i sorg og i glede. Dette er en solid og umistelig tradisjon, men også et resultat av kirkas gode arbeid for mennesker i sorg gjennom mange generasjoner.
- Innenfor gudstjenestelivet er det ei målsetning at frivillige deltar og engasjerer seg. I gudstjenesten handler det om å utvide eierskapet til det som skjer i kirkene. Frivillighet handler om oppgaver og medansvar, om tilhørighet og engasjement. Men dypest sett handler det om å få lov å gi av seg selv og å være til for andre: Gudstjenesten er hele menighetens gudstjeneste.
- Diakoni handler om kirkens omsorgsarbeid og samfunnsansvar. I et område av landet hvor de dømte utgjør langt over 80 % av innbyggerne, vil kirken derfor være tilstede i alle samfunnslag og i alle lag, foreninger og institusjoner. Det kristne livet handler om tro. Denne troen kan også gi seg utslag i den hverdagslige medmenneskelighet og det medansvar som alle dømte er kalt til å stå for i alle sammenhenger.
- Gjennom lengre tid har samarbeidsrelasjonene mellom menighetene i Indre Namdal vært satt på dagsordenen. For å sikre god bruk og samordning av knappe ressurser, er det utarbeidet et grunnlagsdokument som vil kunne være et godt beslutningsgrunnlag for å etablere et interkommunalt fellesråd i et større samarbeidsområde. Jeg ønsker å gi støtte til dette viktige arbeide og ønsker lykke til med å etablere gode relasjoner mellom de menighetene som måtte velge å etablere et slikt nytt samarbeidsorgan.

Et midtnorsk karaktertrekk er «Trønderkulturens kollektive fromhets- og trosuttrykk». Vi tror ikke bare en og en, men også sammen, innenfor et fellesskap. Livene våre er alltid samliv - på ulikt vis og på ulike arenaer – både i kirka og i samfunnet, i idrettslaget, i familien og nabolaget, i de sammenhengene vi utfolder våre interesser og engasjerer oss. Vi søker tilhørighet til ulike fellesskap og har personer som representerer oss i den gruppen eller laget vi tilhører. Og vi opplever det som tjenlig at det er en som setter ord på det som er gyldig for flere, som fortolker det som blir gjort, som på vegne av fellesskapet setter ord på de verdiene som gjelder. I kirka er det presten som fungerer som «troskollektivets talsperson», som setter ord på vår felles tro,- og fremstår som fortolker av våre høyst ulike måter å bære med oss troen

og verdiene våre. I et stort troskollektiv er det viktig å se og anerkjenne ulike trosuttrykk, også den tro og kjærlighet som kommer til uttrykk i engasjement for bygg og anlegg, i praktisk arbeid og godt bakverk.

I Trøndelag er kristen tro i mange sammenhenger lettere gjort enn sagt. Dette praktiske og lavmælte trosuttrykket er bærer av en kjærlighet og tilhørighet som sitter dypt. Det ligger mye ekte tro og kjærlighet gjemt i praktisk arbeid. Denne måten å uttrykke sin tro og tilhørighet på – mer preget av handling enn av ord, må anerkjennes som «tro god nok,» - som en kristen trospraksis. Vi må utvikle en større forståelse for at vår tid er preget av et mangfold av kristne trospraksiser. Det er ikke lenger slik at det bare er den trospraksis som har sine røtter i pietismen som ansees den eneste farbare vei. Vi kan også spørre oss om ikke den kristne kulturen som mange stiller seg bak, også er en form for legitim kristen trospraksis.

Dette er folkekirkas dyreste skatt. Tro med ulike uttrykk, ulike hjertebarn og ulikt engasjement. Høy himmel. Åpne dører. Kirke av og for alle.

Ellers er det en stor glede å registrere hvordan det i alle råd meldes om gode relasjoner – innad i rådene og til kirkens fast ansatte. Vi merker oss med tilfredshet hvordan menighetenes ansatte omtales med takknemlighet og respekt, kjærlighet og stor anerkjennelse.

4 Møte med de ansatte

Møtet med de ansatte bekreftet inntrykket av at menighetene har gode og engasjerte medarbeidere. Det har vært så fint å høre på de ansattes sterke motivasjon og dype kjærlighet til sitt sted og sin kirke. Alle er seg bevisst at de arbeider i tett kontakt med mennesker i sårbare livsfaser og kjenner dette som noe av det rikeste ved å være kirkelig medarbeider. Gode relasjoner er viktig både innad i stabene og utad i lokalsamfunnet. Slik bidrar alle ansatte hver på sin måte til at kirka har et godt omdømme i kommunene.

Møte med de ansatte er et av visitasens viktigste møter. De ansatte er menighetens viktigste ressurs som må tas godt vare på og gis gode rammer. I menigheter med begrensede ressurser kan det være krevende å tilby store nok stillinger og å være en så god arbeidsgiver som en ønsker. Desto viktigere er det å strekke seg langt og legge best mulig til rette for gode arbeidsforhold og gode tjenester.

I stab og menighet er god kommunikasjon, gjensidig informasjon og gjennomsiktighet grunnleggende for godt medarbeiderskap. Regelmessige møtepunkter for alle som arbeider sammen, er derfor viktig sammen med den årlige medarbeidersamtale som alle ansatte skal ha med sin daglige leder.

5 Trosopplæringen

Innen trosopplæringen har det gjennom lang tid vært en utfordring å finne medarbeidere og gode tiltak innenfor beskjedne økonomiske rammer. Derfor var det en stor glede å oppleve dyktige trosopplæringsmedarbeidere både under skolegudstjenesten på Trones og på Tirsdagsklubben i Lierne. Lykke til videre med et arbeid som er avgjørende viktig både for kirkas nåtid og framtid.

6 Samarbeid kirke – skole

Under visitasen har det vært en stor glede og en stor opplevelse å bli godt mottatt og møte skoleelever og barnehagebarn, både på skolegudstjenesten i Trones og på Sørli og Røyrvik skole. Jeg gledet meg over vakker sang, spennende samtaler med elevene og en nydelig skolelunsj i Sørli med besteforeldre som gode og som viktige bidragsyttere.

I møte med skolen er det også viktig for kirka å tilby sin fagkompetanse på religion og livssyn, på etikk og verdispørsmål. I et livssynmangfoldig og et livssynsåpent samfunn er det avgjørende at vi har god kunnskap om hverandres dypeste identitet og verdier slik at vi kan møte hverandre med respekt og unngå utilsiktede krenkelser.

7 Kirkemusikk og kulturengasjement

I visitasen har vi både møtt gode kor og flotte musikalske krefter, men også utfordringer knyttet til knappe ressurser. Jeg har merket meg tankene om kirka i Skorovatn som kulturkirke og vil gi min støtte til et kirkelig kulturengasjement preget av bredde, av brede allianser og kvalitet. I kirkene må det både gis rom for kunstmusikk av ypperste kvalitet og for et bredt folkelig og folkemusikalsk uttrykk med røtter både i allmenkulturen og i den lokale kulturen. Vi kan bringe inn i kirka alt det som kan være der med tente alterlys. Her spiller kirkens organist en viktig rolle, både i gudstjenestelivet og som brobyggere til det lokale musikklivet.

8 Diakoni og institusjonstjeneste

I kommuner som tar imot og bosetter flyktninger, utfordres også kirkas diakonale raushet, gjestfrihet og våkenhet for de utfordringer og behov som er knyttet til våre nye landsmenn. Derfor har det vært en stor glede å oppleve hvordan både kommunens ledelse og kirkas ansatte har fokus på å inkludere og legge til rette for trivsel og tilhørighet. Vi har også merket oss utfordringen med å skaffe egnede boliger og de mulighetene som en tom OVF-bolig i Nordli representerer.

Det har også vært en stor glede å få lov å feire gudstjenester sammen med kommunenes institusjonsbeboere og oppleve hvordan beboernes åndelige behov ivaretas på en god måte i samarbeid mellom kirka og institusjonene.

9 Møte med fellesrådene og kommunene

I møtet med fellesrådene registrerer vi med stor tilfredshet de gode relasjonene som preger samarbeidet mellom kirka og kommunene. I alle fellesrådene er det tatt gode grep for å utvide inntektsgrunnlaget gjennom et krevende arbeid med å gjennomgå gravferdsregistrene og etablere gode rutiner for innkreving av festeavgifter. Resultatet av dette arbeidet er styrket økonomi og større handlingsrom. Samtidig vil det fortsatt være nødvendig med god dialog med kommunene om helt nødvendige basisbevilgninger både for god drift og nødvendig vedlikehold og kommende investeringer. I Namsskogan og Røyrvik strekker ikke ressursene til for å sikre en organistressurs. I Bjørhusdal kapell har det lenge vært dokumentert behov for takreparasjoner og muligheter for dusj og toalett for kirketjenerne. I Røyrvik nærmer det seg tid for kirkegårdutvidelse med behov for sikring areal og planlegging av nye gravfelt.

Jeg registrerer også med glede at kommunene har vært aktive deltakere i kirkas arbeid med å gjennomgå sin lokalkirkelige organisasjon og eventuelt inngå nye samarbeidsrelasjoner over kommunegrensene.

Samtidig står kirka som helhet nå midt inne i omfattende omstillingsprosesser. Relasjonene mellom stat og kirke er endret. I en tid hvor mye er i støpeskjeen, er det viktig å understreke at Den norske kirke er mer «kommunekirke» enn «statskirke». Relasjonen til kommunen berøres ikke av at båndene til staten er løsere. Kirkas oppdrag er å være folkekirke – kirke over alt og for alle. Da er det snarere slik at relasjonen til kommunene må styrkes. Det har jeg opplevd sterk vilje til både fra kommunene og fra kirkas folk. Vi skal og må stå sammen om å bygge gode lokalsamfunn hvor kirka skal være til stede både med fotfeste og nåde, med håp og himmel.

Til slutt: TAKK.

Takk for gjestfrihet og varm mottakelse overalt! Takk til sokneprestene Ole Dahle og Martin Ottosson, til kirkeverge i Namsskogan og Røyrvik Karin Nordstad, og til kirkeverge i Liene Geir Arne Bergli. Takk til alle ansatte og rådsmedlemmer som vi har møtt underveis, og takk til Namsskogan, Lierne og Røyrvik/Raarvihken kommuner ved sine respektive ordførere. Og sist, men ikke minst: takk til prost Roald Iversen og kirkefagsjef Inge Torset for konstruktivt og godt arbeid og medarbeiderskap!

Gud velsigne Røyrvik/Raarvihken, Lierne og Namsskogan menigheter!